ROK II. MAJ 1914. NUMER 2.

PRZEGLĄD ADWOKACKI

KWARTALNIK

ORGAN KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ.

WYDAJE: WYDZIAŁ IZBY ADWOKACKIEJ.

REDAKTOR ODPOWIEDZIALNY: SEKRETARZ IZBY ADWOKACKIEJ Dr. JAN STEC.

REDAKCYA I ADMINISTRACYA: KRAKÓW, ULICA GOŁĘBIA L. 6. — TELEFON 0055.

PRENUMERATA ROCZNA 4 KOR. — Z PRZESYŁKĄ POCZTOWĄ 4 KOR. 40 HAL.

TREŚĆ NUMERU 2:

Na zasadzie uchwały Wydziału Izby Adwokackiej z dnia 15 maja 1914 r.

odbędzie się

dnia 6 czerwca 1914 roku o godzinie 4-tej po południu w Krakowie

W SALI STAREGO TEATRU

ZWYCZAJNE WALNE ZGROMADZENIE

KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ

z następującym porządkiem obrad:

I. Odczytanie protokołu z ostatniego Walnego Zgromadzenia.

II. Sprawozdanie Wydziału z czynności za rok 1913.

III. Sprawozdanie Wydziału z dochodów i wydatków za rok 1913 i udzielenie Wydziałowi absolutoryum.

IV. Uchwalenie, budżetu, wysokości wpisowego i wkładki na rok 1914.

V. Wybór Prezydenta Izby, 2 wiceprezydentów, 16 członków i 6 zastępców członków Wydziału na lat 3.

VI. Wybór Prezydenta Rady dyscyplinarnej, 2 jego zastępców, 6 członków i 3 zastępców członków Rady dyscyplinarnej na lat 3.

VII. Wybór Prokuratora Izby i 2 zastępców Prokuratora na lat 3.
VIII. Wybór delegatów przy c. k. Sądach powiatowych w Białej, Bochni, Chrzanowie, Dąbrowie, Dębicy, Gorlicach, Kolbuszowej, Krośnie, Krzeszowicach, Leżajsku, Limanowej, Łańcucie, Mielcu, Mszanie Dolnej, Myślenicach, Oświęcimiu, Podgórzu, Przeworsku, Ropczycach, Nowym Targu, Strzyżowie, Tarnobrzegu, Tuchowie, Tyczynie, Wieliczce i Żywcu na lat 3.
IX. Wniosek Wydziału na upoważnienie do wypłacenia z kar dyscyplinarnych kwoty K. 1000 Stowarzyszeniu celem niesienia pomocy wdowom i sierotom pozostałym po adwokatach.
X. Załatwienie rekursu Wiktora Kalmana, emer. c. k. Radcy Sądu kr., od uchwały Wydziału z dnia 7 marca 1913 L. 600.
XI. Załatwienie odwołania Dra Zygmunta Gargasa od uchwały Wydziału z dnia 30 kwietnia 1914 L. 1233.
XII. Zatwierdzenie uchwały Wydziału z dnia 5 grudnia 1913 L. 3506 w sprawie ubezpieczenia urzędnika Izby p. Józefa Siwińskiego.
XIII. Projekt koleżeńskiego ubezpieczenia (refer. Dr. Frühling).
XIV. Wnioski i interpelacye członków.

Każdy członek Izby winien przybyć na Zgromadzenie, — a w razie niemożności przybycia winien członek Izby w Krakowie zamieszkały usprawiedliwić swoją nieobecność pod rygorem grzywny. (§§ 6. i 7. regulaminu).

Kraków, dnia 15 maja 1914 r.

Prezydent:
Dr. Koy.

Zamknięcie rachunkowe dochodów i wydatków
KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ
z dnia 31-go grudnia 1913 r.
sprawdzone przez komisyę rewizyjną Dra Bogusza i Dra Landyego.

Wedle księgi głównej wynosiły wszystkie dochody od dnia 1 stycznia 1913 r. do 31 grudnia 1913 r.	K 26.869·74
Wydatki za czas od 1 stycznia 1913 r. do 31 grudnia 1913 r. wynosiły .	„ 15.068·53
Pozostaje przeto saldo na rok 1914	K 11.801·21

Kraków, dnia 15 maja 1914 r.

Sekretarz:
Dr. Stec.

Prezydent:
Dr. Koy.

Preliminarz budżetu na rok 1914

uchwalony na posiedzeniu Wydziału dnia 15 maja 1914 r.

A) DOCHODY:

1. Wkładki od 509 Kolegów po K 34 oraz wpisowe od wpisać się mających adwokatów	K	19.866·—
2. Dodatek od 330 Kandydatów adwokackich po K 20	„	6.600·—
3. Wpływy z kosztów inseracyjnych	„	200·—
4. Z grzywien	„	1.500·—
	K	28.166·—

B) WYDATKI:

1. Płace funkcyonaryuszy Wydziału i Rady dyscyplinarnej	K	10.000·—
2. Kasa chorych i ubezpieczenie funkcyonaryuszy	„	633·60
3. Lokal	„	1.800·—
4. Druki, papier i inne potrzeby kancelaryjne Wydziału i Rady dyscyplinarnej	„	1.200·—
5. Portorya i telefon	„	900·—
6. Książki, dzienniki praw państwa i ustaw krajowych — wogóle biblioteka	„	1.000·—
7. Opał i światło	„	300·—
8. Umeblowanie biur	„	600·—
9. Wsparcie członków stanu adwokackiego	„	500·—
10. Koszta inseracyjne	„	200·—
11. Wydatki nadzwyczajne i koszta podróży	„	500·—
12. Służący	„	1.080·—
13. Remuneracye	„	520·—
14. Kwartalnik „Przegląd adwokacki“	„	1.200·—
15. Stowarzyszenie wdów i sierót	„	1.000·—
16. Do funduszu rezerwowego	„	6.732·40
	K	28.166·—

Kraków, dnia 15 maja 1914 r.

Sekretarz:
Dr. Stec.

Prezydent:
Dr. Koy.

Sprawozdanie
Wydziału Krakowskiej Izby Adwokackiej i Rady dyscyplinarnej
z czynności za czas od 1. Stycznia do 31. Grudnia 1913 r.

I.

Liczba adwokatów (z dniem 31 grudnia 1913 r.), przyrost i zmiany w siedzibach.

1.	w Krakowie	adwokatów	172
2.	„ Jaśle	„	16
3.	„ Nowym Sączu	„	20
4.	„ Rzeszowie	„	31
5.	„ Tarnowie	„	38
6.	„ Wadowicach	„	9
7.	„ Andrychowie	„	2
8.	„ Białej	„	10
9.	„ Bieczu	„	1
10.	„ Bochni	„	7
11.	„ Brzesku	„	4
12.	„ Ciężkowicach	„	1
13.	„ Chrzanowie	„	6
14.	„ Czarnym Dunajcu	„	2
15.	„ Dąbrowej	„	4
16.	„ Dębicy	„	4
17.	„ Dobczycach	„	3
18.	„ Dukli	„	2
19.	„ Frysztaku	„	1
20.	„ Głogowie	„	2
21.	„ Gorlicach	„	5
22.	„ Grybowie	„	3
23.	„ Jaworznie	„	3
24.	„ Jordanowie	„	3
25.	„ Kalwaryi	„	2
26.	„ Kętach	„	2
27.	„ Kolbuszowej	„	4
28.	„ Krośnie	„	8
29.	„ Krościenku nad Dunajcem		2
30.	„ Krzeszowicach	„	4
31.	„ Leżajsku	„	4
32.	„ Limanowej	„	4
33.	„ Liszkach	„	2
34.	„ Łańcucie	„	5
35.	w Makowie	adwokatów	3
36.	„ Mielcu	„	5
37.	„ Milówce	„	3
38.	„ Mszanie dolnej	„	4
39.	„ Muszynie	„	3
40.	„ Myślenicach	„	4
41.	„ Niepołomicach	„	3
42.	„ Nisku	„	2
43.	„ Oświęcimiu	„	4
44.	„ Pilznie	„	3
45.	„ Podgórzu	„	9
46.	„ Przeworsku	„	5
47.	„ Radłowie	„	2
48.	„ Radomyślu	„	2
49.	„ Ropczycach	„	3
50.	„ Rozwadowie	„	3
51.	„ Nowym Targu	„	8
52.	„ Skawinie	„	3
53.	„ Sokołowie	„	2
54.	„ Starym Sączu	„	3
55.	„ Strzyżowie	„	4
56.	„ Suchej	„	1
57.	„ Tarnobrzegu	„	4
58.	„ Tuchowie	„	4
59.	„ Tyczynie	„	4
60.	„ Ulanowie	„	2
61.	„ Wieliczce	„	4
62.	„ Wiśniczu	„	2
63.	„ Wojniczu	„	1
64.	„ Zatorze	„	4
65.	„ Zakliczynie	„	1
66.	„ Żabnie	„	2
67.	„ Żmigrodzie	„	2
68.	„ Żywcu	„	8
		Razem adwokatów	503

W ciągu r. 1913 przybyło 53 adwokatów, (w r. 1912 przybyło 52, w r. 1911 przybyło 39, w r. 1910 przybyło 25, w r. 1909

przybyło 19, w r. 1908 przybyło 32, w r. 1907 przybyło 22, w r. 1906 przybyło 13, w r. 1905 przybyło 14, w r. 1904 — 13, w r. 1903 — 29, a w r. 1902 21 adwokatów).

W czasie od 1 stycznia 1914 do 15 maja 1914 r. przybyło adwokatów:

w Krakowie Dr. Chrząszczyński Władysł.
„ „ „ Herstein Artur recte Anschel
„ „ „ Rothhirsch Roman
„ „ „ Schmindling Maurycy
„ Bochni „ Jakobsohn Stanisław
„ Czarnym Dunajcu „ Dąbrowski Tad. Michał
„ Kalwaryi „ Nieć Michał
„ Kolbuszowej „ Chodzicki Władysław
„ Nisku „ West Izak Józef
„ Rzeszowie „ Fechtdegen Marceli
„ „ „ Goldenthal Józef
„ Tarnowie „ Szancer Bruno
„ Wiśniczu „ Blatt Maks Wilhelm

Od 1 stycznia 1913 do 15 maja 1914 r.:

a) zmarli:

w Krakowie Dr. Bobrowski Ludwik
„ „ „ Iskrzycki Tadeusz
„ „ „ Pawłowicz Klemens
„ Bieczu „ Gaweł Jan
„ Brzesku „ Górski Piotr
„ Jordanowie „ Kołodziejczyk Jan
„ „ „ Namysłowski Aleksander
„ Kolbuszowej „ Seeliger Ludwik
„ Krośnie „ Pawłowski Robert
„ Nisku „ Henenfeld Paweł
„ Przeworsku „ Zborowski Bolesław
„ Tarnowie „ Gałecki Junosza Mieczysł.
„ Tyczynie „ Strowski Bolesław
„ „ „ Horak Julian

b) przesiedlili się do innej Izby:

Dr. Gutman Maurycy z Krakowa do Cieszyna
„ Gargas Zygmunt z Krakowa do Wiednia
„ Hoffmann Romuald z Wadowic do Lwowa
„ Herschdörfer Szymon z Gorlic do Drohobycza.

c) przesiedlili się w okręgu naszej Izby:

Dr. Łachecki Kazimierz z Krakowa do Głogowa
„ Syruczek Władysław z Krakowa do Głogowa
„ Nehmer Abraham z Brzeska do Żywca
„ Dzianott Stanisław z Jasła do Żmigrodu
„ Wasermann Gabryel z Łańcuta do Strzyżowa
„ Górski Józef z Podgórza do Skawiny
„ Lewandowski Ludomir z Nowego Sącza do Tarnowa
„ Bogulski Otmar z Nowego Targu do Mszany dolnej
„ Paliński Roman z Wiśnicza do Radłowa
„ Horowitz Ezriel z Radłowa do Krakowa
„ Lewandowski Ludomir z Tarnowa do Nowego Targu
„ Olexincer Benedykt z Wadowic do Wiśnicza
„ Cukrowicz Tadeusz z Zatora do Biecza
„ Rappaport Henryk z Dąbrowy do Krakowa
„ Rappaport Bertold z Krakowa do Dąbrowy
„ Löwenthal Eliasz Chaim z Muszyny do Ropczyc
„ Schmindling Adolf z Krakowa do Podgórza

W czasie od 1 stycznia 1913 do 15 maja 1914 przybyło 66 adwokatów, a ubyło 18, (w czasie od 1 styczna 1912 do 1 maja 1913 przybyło 70 adwokatów, a ubyło 21; w czasie od 1 stycznia 1911 do 1 maja 1912 przybyło 59 adwokatów, a ubyło 17; w czasie od 1 stycznia 1910 do 1 maja 1911 przybyło 35 adwokatów, a ubyło 9; w czasie od 1 stycznia 1909 do 1 maja 1910 przybyło 27 adwokatów, a ubyło 14; w czasie od 1 stycznia 1908 do 1 maja 1909 przybyło 38 adwokatów, a ubyło 16; w czasie od 1 stycznia 1907 do 1 marca 1908 przybyło 35 adwokatów, a ubyło 19; w czasie od 1 stycznia 1906 do 1 marca 1907 przybyło 55 adwokatów, a ubyło 22;

w czasie od 1 stycznia 1905 do 1 marca 1906 przybyło 37 adwokatów, a ubyło 18; w czasie od 1 stycznia 1904 do 1 marca 1905 przybyło 20 adwokatów, a ubyło 15; w czasie od 1 stycznia 1903 do 1 marca 1904 przybyło 35 adwokatów, a ubyło 8).

Ogólna zatem liczba adwokatów, w krakowskiej Izbie zapisanych, wynosi z dniem 15 maja 1914 — 508, (1 maja 1913 r. 475, 1 maja 1912 r. 441, 1 maja 1911 r. 405, 1 maja 1910 r. 385, 1 maja 1909 r. 375, 1 maja 1908 r. 361, 1 marca 1907 r. 351, 1 marca 1906 r. 337, 1 marca 1905 r. 318, 1 marca 1904 r. 302, a z dniem 1 marca 1903 r. 302).

Z liczby tej przypada:

Na Kraków: 174, (w r. 1913 — 168, w r. 1912 — 155, w r. 1911 — 136, w r. 1910 — 131, w r. 1909 — 133, w r. 1908 — 129, w r. 1907 126, w r. 1906 124, w r. 1905 — 118, w r. 1904 — 117, w r. 1903 — 112).

Na Tarnów: 38, (w r. 1913 36, w r. 1912 — 33, w r. 1911 — 33, w r. 1910 31, w r. 1909 — 28, w r. 1908 — 26, w r. 1907 — 29, w r. 1906 — 26, w r. 1905 — 26, w r. 1904 — 27, w r. 1903 — 27).

Na Rzeszów: 33, (w r. 1913 — 29, w r. 1912 — 28, w r. 1911 — 26, w r. 1910 — 22, w r. 1909 — 22, w r. 1908 21, w r. 1907 — 22, — w r. 1906 — 22, w r. 1906 — 21, w r. 1904 — 26, w r. 1903 — 24).

Na Nowy Sącz: 20, (w r. 1913 — 21, w r. 1912 — 18, w r. 1911 — 17, w r. 1910 — 13, w r. 1909 — 13, w r. 1908 — 16, w r. 1907 — 14, w r. 1906 — 14, w r. 1905 — 15, w r. 1904 — 15, w r. 1903 — 13).

Na Jasło: 16, (w r. 1913 — 15, w r. 1912 — 13, w r. 1911 — 13, w r. 1910 — 13, w r. 1909 — 14, w r. 1908 — 13, w r. 1907 — 13, w r. 1906 — 13, w r. 1905 — 10, 1904 — 10, w r. 1903 — 10).

Na Wadowice: 8, (w r. 1913 — 9, w r. 1912 — 7, w r. 1911 — 7, w r. 1910 — 7, w r. 1909 — 8, w r. 1908 — 8, w r. 1907 — 8, w r. 1906 — 6, w r. 1905 — 5, w r. 1904 — 5, w r. 1903 — 5), a reszta w liczbie 219, (w r. 1913 — 197, w r. 1912 — 187, w r. 1911 — 173, w r. 1910 — 168, w r. 1909 — 157, w r. 1908 — 148, w r. 1907 — 139, w r. 1906 — 132, w r. 1905 — 123, a w r. 1904 — 102) na sądy powiatowe w okręgu Izby.

II.

Stan, przyrost i ubytek kandydatów adwokackich.

W dniu 1 stycznia 1913 r. wpisanych było kandydatów:

w Krakowie	. . . .	107
„ Tarnowie „ Rzeszowie „ Nowym Sączu „ Wadowicach „ Jaśle	razem	77
reszta u adwokatów w miejscach, gdzie mają siedziby sądy powiatowe	.	136
	Razem . .	320

Od 1 stycznia 1913 do 31 grudnia 1913 r.:

przybyło kandydatów adwokackich .	113
ubyło	103
przybyło więc	10
Z dniem 1/I 1914 r. było zatem wpisanych	330

(1/I 1913 r. — 320)
(„ 1912 r. — 280)
(„ 1911 r. — 249)
(„ 1910 r. — 249)
(„ 1909 r. — 207)
(„ 1908 r. — 194)
(„ 1907 r. — 181)
(„ 1906 r — 165)
(„ 1905 r. — 120)
(„ 1904 r — 158)

(1/I 1903 r. — 147)
(„ 1902 r. — 146)
(„ 1901 r. — 133)
(„ 1900 r. — 128)
(„ 1899 r. — 141)

Z tej liczby przypada:

na Kraków	. . . .	118
„ Tarnów		
„ Rzeszów		
„ Nowy Sącz	razem	82
„ Wadowice		
„ Jasło		

reszta w liczbie 130 przypada na miejsca, gdzie są siedziby Sądów powiatowych w obrębie Izby.

III.

Dziennik podawczy.

Od 1 stycznia do 31 grudnia 1913 r. wpłynęło pism 3782 (w r. 1889 — 1537, w r. 1900 — 1582, w r. 1901 — 1733, w r. 1902 — 1700, w r. 1903 — 1783, w r. 1904 — 1891, w r. 1905 — 2043, w r. 1906 — 1964, w r. 1907 — 1928, w r. 1908 — 2244, w r. 1909 — 2717, w r. 1910 — 2717, w r. 1911 — 2912, w r. 1912 — 3487).

I. Na wezwanie c. k. Sądu krajowego karnego w Krakowie mianowano 171 (w r. 1912 — 183, w r. 1911 — 168, w r. 1910 — 160, w r. 1909 — 275, w r. 1908 — 141, w r. 1907 — 134, w r. 1906 — 157, w r. 1905 — 132, w r. 1904 — 133, w r. 1903 — 132, w r. 1902 — 107 i w r. 1901 — 122) obrońców do rozpraw. Wyznaczanie obrońców przy c. k. Sądach obwodowych w Tarnowie, Rzeszowie, Nowym Sączu, Wadowicach i Jaśle odbywa się przez odnośne Sądy obwodowe, wobec czego liczba tych obron Wydziałowi nie może być znaną.

2. Ustanowiono bezpłatnych obrońców w sprawach cywilnych 95.

3. Zażaleń, nie należących do Rady dyscyplinarnej, wpłynęło 248.

Wniesione podania załatwiał Wydział już to obiegowo, już to na posiedzeniach. Posiedzeń Wydziału w r. 1913 było 21 (w r. 1900 było ich 12, w r. 1901 było ich 15, w r. 1902 było ich 23, w r. 1903 było ich 28, w r. 1904 było ich 26, w r. 1905 było ich 29, w r. 1906 było ich 24, w r. 1907 było ich 32, w r. 1908 było ich 24, w r. 1909 było ich 21, w r. 1910 było ich 20, w r. 1911 było ich 22, a w r. 1912 było ich 24). Zauważamy, iż podania o wpis na listę adwokatów, jak również i podania o potwierdzenie praktyki adwokackiej, załatwiono na mocy uchwały Wydziału na posiedzeniach Wydziału.

IV.

Sprawozdanie z czynności Rady dyscyplinarnej krakowskiej Izby adwokackiej za rok 1913.

Pozostało z r. 1912 niezałatwionych merytorycznie dochodzeń dyscyplinarnych	143
W r. 1913 wniesiono zażaleń . . .	51
więc ogólna liczba dochodzeń w r. 1913	194

a w porównaniu z r. 1911 więcej o 19.

Merytorycznie załatwiono z powyższych spraw w r. 1913:

1) zaniechaniem	40
2) wyrokami:	
a) uwalniającymi	5
b) pisemną naganę	12
c) grzywną	11
d) czasową suspensyą	1
e) przedłużeniem praktyki na 2 miesiące	1
razem .	70

Załatwiono w r. 1913 o 38 spraw więcej niż w r. 1912, pozostało zaś w toku spraw 124, tj. o 19 mniej w porównaniu z r. 1912.

Rada dyscyplinarna odbyła w r. 1913
a) posiedzeń zwyczajnych . . . 13
b) ustnych rozpraw 15
czyli w porównaniu z r. 1912 więcej o 1 posiedzenie i 2 rozprawy.

Kraków, dnia 15 maja 1914.

Prezydent Rady dyscyplinarnej
Dr. Jan Jakubowski.

V.

W wykonaniu uchwały ostatniego naszego Walnego Zgromadzenia z dnia 31 go Maja 1913 roku rozpoczął Wydział począwszy od miesiąca Lipca 1913 r. wydawnictwo własnego organu t. j. wydawanego w odstępach kwartalnych „Przeglądu adwokackiego“. Przedkładając nasze obecne roczne sprawozdanie już w ramach i na łamach tego naszego organu — stwierdzić możemy z przyjemnością, że ukazanie się naszego „Przeglądu“ spotkało się z ogólnym niemal aplauzem, a wypowiadane przez sceptyków obawy, przestrogi i wątpliwości na szczęście się nie sprawdziły.

Redakcyi nie brak jak dotąd odpowiedniego, stan adwokacki, a w szczególności członków Izby naszej zainteresować mogącego materyału, a preliminowana na koszta tego wydawnictwa w budżecie naszym kwota, nie została wcale dzięki bezinteresownej współpracy całego szeregu kolegów przekroczoną. Bylibyśmy jednak nieszczerzy, gdybyśmy na tem miejscu nie zaznaczyli, że jeszcze w tym pierwszym roku nie udało się nam w zupełności przełamać tej tradycyjnej, a tak szkodliwej apatyi, jaka pomiędzy członkami stanu naszego odnośnie do ogólnego stanowiska adwokatury w społeczeństwie i jej stanowych interesów niestety i dotąd panuje. Zamało też w tym kierunku otrzymujemy od Szanownych Kolegów ich cennych spostrzeżeń, z codziennego zaczerpniętych życia, zamało wniosków dążących do uchylenia lub poprawy istniejącego stanu rzeczy — jednem słowem, ze szczupłą tylko spotykamy się ze strony Szanownych Kolegów inicyatywą w przedłożeniu publicznej dyskusyi kwestyi i zagadnień stan nasz obchodzących. Wolno nam jednak wyrazić nadzieję, że zdołamy z biegiem czasu ugruntować u Szanownych Kolegów tę opinię, że wydawnictwo nasze stać się może ważnym bardzo czynnikiem ochrony praw, interesów i stanowiska zawodu adwokackiego. Nadmieniamy w końcu, że „Przegląd adwokacki“ rozsyłamy nietylko Prezydyom Sądów, ale także wszystkim naczelnym władzom w okręgu naszej Izby się znajdującym, bo wierzymy, że zakomunikowane Im w tej drodze spostrzeżenia i uwagi z życzliwą, a skuteczną spotkają się oceną.

Stosownie do dalszej uchwały Walnego Zgromadzenia wziął Wydział Izby naszej czynny udział w akcyi, mającej na celu zniesienie §. 6. obowiązującej obecnie ordynacyi adwokackiej. Wiadomo Szanownym Kolegom, że rząd uznając pierwotnie słuszność podnoszonych przeciwko postanowieniu §. 6. ord. adw. zarzutów, uchylił je w zupełności w swoim projekcie, zaznaczając w motywach wyraźnie, że postanowienie to przedstawia się obecnie nie tylko jako zbyteczne, ale także jako oczywiście szkodliwe uprzywilejowanie radców sądowych.

Tymczasem parlamentarna komisya prawnicza, ulegając wywieranemu na nią ze strony sfer sądowych naciskowi, uchwaliła wbrew temu rządowemu projektowi przywilej ten w ordynacyi adwokackiej w mocy i nadal utrzymać z tem jedynie ograniczeniem, że odnośny radca sądowy nie może się osiedlić jako adwokat w tej miejscowości, w której w ciągu ostatnich 5 lat pełnił służbę sędziowską, jeżeli miejscowość

ta mniej, aniżeli 100.000 mieszkańców posiada.

Na posiedzeniu stałej delegacyi z dnia 10. czerwca 1913 uchwalono też po obszernej i wyczerpującej dyskusyi rezolucyę, opowiadającą się z całym naciskiem za postanowieniami rządowego projektu ordynacyi adwokackiej, a celem jeszcze silniejszego poparcia tego stanowiska uchwalono zebrać odnośny materyał faktyczny i przedłożyć go z odpowiedniem przedstawieniem tak Izbie poselskiej, jak i Ministrowi Sprawiedliwości. Wszystkie Izby a w ich szeregu i nasza, przedłożyły stałej delegacyi żądany materyał rzeczowy i statystyczny, a na podstawie tego materyału faktycznego wniesionym został tak do c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości, jak też do Rady państwa wyczerpujący memoryał. W memoryale tym wykazano przedewszystkiem, że te warunki i te przyczyny, jakie spowodowały w swoim czasie ustawodawcze czynniki do uprzywilejowania radców sądowych, dawno już kardynalnej uległy zmianie, tak, iż dzisiaj nie można ani jednego przytoczyć racyonalnego motywu, któryby usprawiedliwiał dopuszczalność wpisu na listę adwokacką radców sądowych, nie posiadających ogólnych, ordynacyą adwokacką wymaganych warunków, względnie kwalifikacyj. W memoryale przedstawiono następnie statystyczne zestawienia wszystkich Izb, odnoszące się do tego rodzaju wpisów, oraz wskazano na ujemne doświadczenia, jakie z powodu takich wpisów poczynione zostały. Izba nasza w tabelarycznem zestawieniu wykazała, że na 460 adwokatów na jej liście wpisanych, znajduje się już 36 pensyonowanych sędziów, z których przeważna część już 60-ty rok życia w chwili dokonanego wpisu przekroczyła. Stan adwokacki nie miałby powodu obawiać się z ich strony jakiejkolwiek konkurencyi, gdyby warunki tej konkurencyi były równe. Stają się zaś one, siłą rzeczy nierównemi, skoro sędzia emeryt ma w swej znacznej emeryturze zapewnioną egzystencyę, skoro łatwiej przetrzymać może chwile niepowodzenia i skoro wreszcie u wejścia w zawód adwokacki towarzyszy mu nieuzasadniona może, ale powszechna u ogółu opinia, że jednak pozostały mu w sferach sądowych te same wpływy i stosunki, jakie posiadał pracując poprzednio w zawodzie sędziowskim.

Memoryał zwraca też szczególniejszą uwagę na praktykowanie niedozwolonego wprost procederu tj. na przedkładanie w krótkim odstępie czasu dwóch rażąco ze sobą różnych świadectw lekarskich. Dla celu uzyskania przeniesienia w stan spoczynku przedkładane bywają świadectwa lekarskie wykazujące zupełną fizyczną niezdolność petenta do sprawowania urzędu sędziowskiego, a w kilka tygodni później dostarczane bywają Izbom adwokackim od tych samych petentów, celem uzyskania wpisu na listę adwokacką świadectwa wykazujące, że petent cieszy się jak najlepszem zdrowiem. My jednak z góry wiemy, że kandydat do stanu adwokackiego, który już przekroczył rok 60-ty swego życia, lub któremu nie wiele do tego kresu brakuje, nie jest absolutnie zdolnym do rozpoczynania zawodu całkiem nowego, a w szczególności zawodu tak wyczerpującego i odpowiedzialnego, jakim jest niewątpliwie zawód adwokacki. To też w znacznej części owi kandydaci do zawodu adwokackiego nie mają ani na chwilę zamiaru, wykonywać adwokatury samodzielnie i prawdziwie, bo ich z góry już wytkniętym celem jest natychmiastowe wydzierżawienie swego uprawnienia koncypientowi, który jeszcze takiego uprawnienia nie posiada. Dzieje się to zaś z oczywistą szkodą publiczności, a naraża częstokroć w wysokim stopniu powagę całego stanu

stanu adwokackiego. W akcyi tej wzięła Izba nasza udział ponadto i w tej formie, że w drodze przedstawienia prosiła Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego, by przy wydawaniu poświadczeń, iż odnośny kandydat pełnił przez lat 5 funkcye radcy sądowego przy Sądach kolegialnych z głosem stanowczym, okoliczność tę ściśle w każdym konkretnym wypadku badano. Broniąc naszego stanowiska nie tyle z punktu interesu stanowego jak w znacznej i przeważnej części z punktu ochrony interesu i dobra publicznego — musimy mieć nadzieję, że te wszystkie usiłowania nasze pomyślnym rezultatem uwieńczone zostaną. W ważnej tej sprawie powołujemy się w końcu na wyczerpujący referat kolegi Dra Nadla, pomieszczony w N-rze 1-ym „Przeglądu adwokackiego z r. 1913.

W wykonaniu dalszej uchwały Walnego Zgromadzenia, którą polecono Wydziałowi zażądać zmiany przepisów proc. cyw. w tym kierunku, aby bieg terminów nieodwłocznych do apelacyi, rewizyi i rekursu był wstrzymany podczas feryi sądowych — przedłożono stałej delegacyi konkretny wniosek, dotyczący zmiany §§ 128 i 225 procedury cywilnej, a wniosek ten podjęty również i przez Wydział czeskiej Izby adwokackiej jednomyślnie przez stałą delegacyę celem wdrożenia dalszej wskazanej w tej sprawie akcyi przyjęty został.

Ostatnie Walne Zgromadzenie poleciło wreszcie Wydziałowi zażądać w odpowiedniej drodze usunięcia kar porządkowych przeciwko adwokatom i kandydatom adwokackim, oraz kar za swawolne rewizye, rekursa rewizyjne, zażalenia nieważności itd.

W sprawie tej przedłożonym został stałej delegacyi przez Wydział lwowskiej Izby adwokackiej wniosek we formie wyczerpującego i obszernego memorandum mający na celu uchylenie wszelkich kar porządkowych przeciw adwokatom i kandydatom adwokackim wymierzanych przez Sądy. Wniosek ten uchwalono jednomyślnie rozszerzając go na wniosek przedstawiciela Izby krakowskiej także odnośnie do wszelkich kar za rzekomo swywolne rewizye, rekursa rewizyjne i zażalenia nieważności z tem, że ściganie ewentualnych tego rodzaju przewinień, pozostawione być powinno orzecznictwu adwokackich Rad dyscyplinarnych.

Licząc się jednak z ewentualnością, że wniosek ten nie znajdzie może należytego zrozumienia i że projektowana nim zmiana odnośnych postanowień nie da się przeprowadzić, przeprowadził Wydział ankietę przez wystosowanie do wszystkich Izb adwokackich zapytania, czy nie należałoby ewentualnie żądać zmiany obowiązujących przepisów ustawowych w tym kierunku, by orzeczone na adwokatów i kandydatów adwokackich przez Sądy i władze administracyjne grzywny, wpływały do funduszu tej Izby adwokackiej, do której odnośny adwokat należy, a to na cele w art. V-tym ustawy z dnia 16 listopada 1906 l. 223 Dz. u. p. wskazane. W uzasadnieniu tego wniosku podniesiono, że te grzywny ściągnięte z adwokatów, względnie kandydatów adwokackich rozpływają się w ogólnym funduszu ubogich. Gdy zaś wobec dzisiejszych trudnych warunków ekonomicznych coraz częściej spotykamy się z wypadkami ostatecznej nędzy także wśród adwokatów, a względnie wśród rodzin po nich pozostałych, przeto też uważaćby należało za rzecz słuszną i godziwą, aby grzywny oparte na postanowieniach prawa procesowego wpływały na fundusz wsparcia podupadłych adwokatów a względnie pozostałych po nich wdów i sierót. Jest to tem słuszniejsze, że skoro adwokaci mają uciążliwy obowiązek bezpłatnego zastępowania stron w sprawach karnych, to nale-

żałaby się stanowi adwokackiemu przynajmniej w tej formie pewna rekompensata. Wszystkie niemal Izby wniosek ten zaaprobowały z wyjątkiem Izby wiedeńskiej i lwowskiej, które z uwagi na to, że właśnie obecnie wdrożoną została akcya o zupełne zniesienie kar porządkowych przeciwko adwokatom stosowanych — były zdania, że wniosek taki mógłby skuteczność tej akcyi osłabić, bo wskazywałby, że ostatecznie adwokaci z istniejącym stanem rzeczy się godzą. Uznając trafność tych motywów wstrzymał i nasz Wydział dalszą akcyę w sprawie przekazywania grzywien na fundusz wsparcia adwokatów aż do chwili, gdy stanie się rzeczą pewną, że zupełne uchylenie dopuszczalności tych kar porządkowych nie da się wcale uzyskać. Sama sprawa choćby najskromniejszego zaopatrzenia podupadłych adwokatów, a względnie pozostałych po nich wdów i sierót była i jest przedmiotem ciągłej naszej troski i studyów, a chociaż Wydział nie przychodzi jeszcze w tym roku z konkretnymi wnioskami przed Walne Zgromadzenie, to jednak starać się będzie zapoznać Szanownych Kolegów z projektami, jakie się w tym kierunku pojawiły i pojawiają.

W omawianej obszernie w Przeglądzie adwokackim sprawie ochrony emigrantów przed pokątnymi doradcami spotkała się wprawdzie wdrożona przez naszą Izbę akcya z pochlebną oceną, ale akcya ta nie przyniosła niestety żadnych niemal rezultatów z powodu zupełnego braku czynnego jej poparcia u tych czynników, do których się o to poparcie i o współpracę zwróciliśmy. Z naszej strony mamy to zadowolenie, że wystosowanej do nas w tej sprawie odezwy c. k. Ministerstwa sprawiedliwości nie złożyliśmy obojętnie do akt — że zaofiarowaliśmy nasze pośrednictwo i współpracę — że przedstawiliśmy do dyskusyi projekt zorganizowania takiej ochrony, a nie naszą już pozostanie winą, że doniosła ta sprawa z dziwną spotkała się obojętnością.

W krakowskiej radzie miejskiej, ponawia się od czasu do czasu wniosek wprowadzenia w mieście Krakowie sądów rozjemczych. W roku ubiegłym weszła znowu ta sprawa na porządek dzienny obrad Magistratu, oraz Rady miejskiej. Na podstawie przeprowadzonych dochodzeń oraz przychylnej, obszernie motywowanej opinii Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego w Krakowie — zwróciło się Prezydyum krakowskiego Magistratu do Izby naszej z wezwaniem o przedłożenie i naszej opinii na sprawę ewentualnego zaprowadzenia Sądów rozjemczych w Krakowie, a w szczególności o udzielenie odpowiedzi na odnośne szczegółowe pytania, dołączonym do wystosowanej do nas odezwy kwestyonaryuszem objęte. Nie próbujemy nawet zaprzeczyć, że wprowadzenie gminnych sądów rozjemczych wkraczałoby w pewnej mierze także w sferę interesów stanu adwokackiego. Wydział Izby naszej nie uległ jednak pokusie traktowania tej sprawy z egoistycznego wyłącznie stanowiska naszych interesów stanowych. Referenci, którym przestudyowanie tej sprawy powierzone zostało, otrzymali owszem tę od Wydziału wskazówkę, by sprawa ta traktowaną była objektywnie i jedynie z punktu widzenia dobra publicznego. Wydział Izby przyszedł jednak po gruntownych studyach i wyczerpującej, na szeregu posiedzeń odbytej dyskusyi, oraz na podstawie czterech zupełnie oddzielnych, przez 4 członków Wydziału przedłożonych referatów do tego przekonania, że wprowadzenie gminnych sądów rozjemczych potrzebne nie jest, i że żywić należy obawę, iż zamiast spodziewanego pożytku przynieść one mogą ludności szkodę, a samą gminę narażą na znaczne

w żadnym stosunku z ostatecznym efektem nie pozostające koszta.

Wydaną na skutek tej odezwy Magistratu, opinię naszą pomieściliśmy w Nr. I-ym z r. 1914 naszego „Przeglądu adwokackiego“ i do niej też interesujących się bliżej tą sprawą Kolegów odsyłamy.

Na V-tym Zjeździe prawników i ekonomistów polskich, odbytym w roku 1912 we Lwowie powzięto uchwałę urządzania ogólnych zjazdów adwokatów polskich a w szczególności urządzenia zjazdu pierwszego we Lwowie. Zorganizowanie zaś i urządzenie tego zjazdu poruczono Towarzystwu Związku Adwokatów polskich we Lwowie. Związek postanawiając Zjazd I-szy urządzić w dniach 28 i 29 czerwca b. r. we Lwowie zwrócił się do prezydyum Izby naszej, o objęcie akcyi miejscowego komitetu organizacyjnego. Szczegółowe wyjaśnienia o przebiegu i wyniku dotychczasowych prac komitetu miejscowego znajdą szanowni koledzy w poprzednich numerach „Przeglądu adwokackiego“. Uważając wszelką zachętę do jak najliczniejszego udziału w tym zjeździe za zbyteczną — prosimy z naszej strony, by Szanowni Koledzy zechcieli jak najrychlej zgłaszać swe uczestnictwo w komitecie organizacyjnym.

W odezwie tego komitetu słusznie podniesiono, że nie jest to rzecz tylko administracyjna i drugorzędnego znaczenia, lecz przeciwnie jest ona związaną jak najściślej z organizacyą i powodzeniem pracy samego zjazdu. O należytym rozkładzie pracy, o porządnym jej toku i kierownictwie, a także o wygodzie i zadowoleniu uczestników nie może być mowy, gdy zgłoszenia nadchodzą dopiero w ostatnich tygodniach.

Prezydyum c. k. Sądu Krajowego Wyższego w Krakowie zawiadomiło Izbę naszą pismem z dnia 15 grudnia 1913 L. 22006/13, że władze centralne zamierzają w krótkim czasie przystąpić do rozwiązania kwestyi dotychczasowego wadliwego umieszczenia sądów i więzienia w Krakowie i zaprosiło reprezentacyę naszej Izby do współudziału w konferencyach w tej sprawie prowadzonych. Powołując się na nasze sprawozdania w Przeglądzie adwokackim p. t. „Budowa pałacu sprawiedliwości w Krakowie“ umieszczone, nie potrzebujemy zapewniać, iż przy ustaleniu odnośnych projektów, wszelkich starań dołożymy, by i postulaty stanu adwokackiego należyte w nich uwzględnienie znalazły. Wysokiemu Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego w Krakowie niech zaś nam będzie wolno złożyć na tem miejscu wyrazy prawdziwej podzięki za zapewnienie nam w ten sposób już przy samem zapoczątkowaniu tej sprawy odpowiedniego w niej głosu i udziału.

Wobec postanowionego urządzenia w roku bieżącym zjazdu adwokatów polskich we Lwowie — daliśmy na zapytanie sekretaryatu stałej deputacyi ogólno austryackiego zjazdu adwokatów, czy byłoby wskazanem zjazd taki w tym roku urządzić i jakie sprawy należałoby umieścić na porządku dziennym — odnośnie do pytania pierwszego odpowiedź negatywną, a odnośnie do pytania drugiego wyraziliśmy zapatrywanie, że na porządku dziennym najbliższego zjazdu pomieszczoną być powinna w pierwszym rzędzie tak doniosła sprawa reformy postępowania administracyjnego z tem, ze reforma ta przeprowadzoną być powinna na zasadzie ustności i jawności, oraz dopuszczalności adwokackiego zastępstwa.

W czasie obrad nad projektem nowej ordynacyi wyborczej do sejmu krajowego podniosły wszystkie niemal sfery społeczne, zawody i stany żądanie uwzględnienia pogłębienia i rozszerzenia idei przedstawiciel-

stwa stanów i zawodów w nowej ordynacyi wyborczej. Żądanie takie zgłosiły pomiędzy innemi: Izby lekarskie, Izby techniczne, Izby rękodzielnicze i t. d. Licząc się też z ewentualnością przyjęcia w projekcie zasady reprezentacyi zawodów, przedłożyła i nasza Izba wspólnie ze wszystkiemi galicyjskiemi Izbami adwokackiemi umotywowany wniosek na przyznanie i stanowi adwokackiemu reprezentacyi w Sejmie i umieszczenie odnośnego postanowienia w projekcie nowej reformy wyborczej. Jak wiadomo żądania te uwzględnione nie zostały.

Na posiedzeniu parlamentarnej komisyi prawniczej przedłożył Dr. W. Neumann przy projekcie ustawy o odciążeniu Sądów wniosek, aby rozprawy w sprawach należących dotychczas do orzecznictwa trybunałów sądowych, a których przedmiot sporu nie przenosi kwoty 2.000 kor., prowadzone i rozstrzygane były przez Sędziów pojedynczych, jednakowoż przy zachowaniu form i istoty postępowania Trybunalskiego, oraz przy zachowaniu przymusu adwokackiego. W sprawach takich Senaty Trybunałów apelacyjnych składać się mają tylko z 3 a nie z 5 członków. Gdy i reprezentant Rządu Dr. Schauer wniosek ten zaakceptował, zarządziła stała Delegacya ankietę zwróconą do wszystkich Izb o wyrażenie opinii, czy z wnioskiem tym zgodzić się można. Izba nasza wyraziła zapatrywanie, że jakkolwiek proponowany w tej formie środek odciążenia Sądów przedstawia wiele stron ujemnych, to jednak wobec niemożliwości zaradzenia obecnemu stanowi rzeczy w sposób inny — zająć należy odnośnie do tego wniosku stanowisko przychylne. Na wniosek ten zgodzić się można pod warunkiem zagwarantowania postępowania trybunalskiego, zatrzymania przymusu adwokackiego, oraz pod warunkiem poruczenia orzecznictwa w takich sprawach sędziom doświadczonym o randze radców sądowych.

Po myśli § 260. noweli podatkowej z 23 stycznia 1914 r. L. 13 Dz. u. p. powołanym jest do rozstrzygania rekursów przeciwko orzeczeniom karnym, wydanym w sprawach podatkowych, senat składający się z 5 członków, z których jeden powołanym być ma przez Ministra Skarbu ze sfer obywatelskich. Z inicyatywy Izby adwokackiej wiedeńskiej zwróciła się i nasza Izba do c. k. Ministra Skarbu z przedstawieniem, że przy wyborze członka takiego senatu karnego z pośród czynników obywatelskich przedewszystkiem adwokaci, jako posiadający najwięcej kwalifikacyi uwzględniani i wybierani być powinni.

Ze strony Wydziału prawa i administracyi c. k. Uniwersytetu Jagiellońskiego otrzymaliśmy zawiadomienie o utworzeniu przy tymże Wydziale instytutu dla prawa stosowanego, mającego ułatwić wprowadzenie do wykładu uniwersyteckiego poglądowej metody nauczania. Ponieważ zadanie to spełnione być może tylko przez nagromadzenie obszernego materyału ilustrującego praktyczne funkcye norm i urządzeń prawnych we wszystkich dziedzinach życia, przeto dziekanat prosi o poparcie jego celów przez wezwanie członków naszej Izby do nadsyłania dziekanatowi odpisów pism cywilnych w sprawach spornych, niespornych, kontraktów, aktów notaryalnych i innych doknmentów ze wszystkich gałęzi prawa cywilnego, materyalnego i formalnego. Wezwaniu temu uczyniliśmy natychmiast zadość, a obecnie raz jeszcze sprawę tę przypominamy podając, że ewentualne przesyłki adresować należy: „Instytut dla prawa stosowanego, Kraków, Collegium Novum“.

Przeciwko wezwaniu c. k. Urzędu wymiaru należytości skarbowych w Krakowie o złożenie fassyi do podatku ekwiwalentowego wnieśliśmy rekurs, wskutek którego otrzymaliśmy wezwanie o przedłożenie statutów (sic!) naszej Izby, oraz o wyjaśnienie kiedy Izba nasza powstała.

Wyjaśniliśmy, że organizacya izb adwokackich nie polega na statutach, tylko na ustawie a mianowicie na ordynacyi adwokackiej z dnia 6 lipca 1868 L. 98 Dz. u. p. i że też dlatego ewentualny majątek Izby nie podlega podatkowi ekwiwalentowemu. Rekurs nasz dotąd załatwiony nie został.

I w roku ubiegłym zwalczał wydział w sposób stanowczy i bezwzględny plagę pokątnego pisarstwa, mnożących się agentur, oraz połączoną z niemi niejednokrotnie nielojalną konkurencyę. Gdy na terenie naszym próbował rozwinąć swą akcyę t. z. Centralny związek dla ochrony interesów kupieckich w Wiedniu i gdy próbował pozyskać dla swego biura prawnego zastępstwo w osobach tutejszych adwokatów, zbadaliśmy organizacyę tego związku, zbadaliśmy warunki, pod jakimi zastępstwo ofiarowano, a gdy nabraliśmy przekonania, że akcya tego związku wkracza w sferę uprawnień stanu adwokackiego i wytwarza konkurencyę nielojalną — nieomieszkaliśmy przed przyjmowaniem tego zastępstwa odnośnych kolegów przestrzedz.

Ponieważ obowiązująca ordynacya adwokacka nie daje jasnej odpowiedzi na pytanie, czy otwarcie konkursu do majątku adwokata pociąga za sobą czasową utratę prawa wykonywania adwokatury (§ 1, 6 i 34 a ord. adw.), przeto zwróciliśmy się do wszystkich Izb adwokackich z zapytaniem, jakie w tej kwestyi zajmują stanowisko i w jaki sposób konkretne wypadki załatwione bywały.

Pięć Izb, a mianowicie Izby w Opawie, w Bernie, w Insbruku, we Lwowie i w Pradze wyraziły zapatrywanie, że otwarcie konkursu pociąga za sobą czasową utratę prawa wykonywania adwokatury, trzy inne Izby tj. Izby w Gracu, w Przemyślu i Czerniowcach dały odpowiedź przeczącą, a Izba wiedeńska dała odpowiedź niestanowczą. Wydział naszej Izby powziął w tej sprawie zasadniczą uchwałę, że adwokat w czasie trwania konkursu traci prawo i możność wykonywania adwokatury.

Interweniowaliśmy w roku ubiegłym tak osobiście, jak też w drodze pisemnych przedstawień w Prezydyach miejscowych c. k. Sądów, ile razy tego tylko wymagała rzeczywista potrzeba. W szczególności wnieśliśmy przedstawienia w sprawie nieodpowiedniego wyznaczania terminów rozpraw, a w szczególności rozpraw apelacyjnych karnych i połączonych z tem dla stron i adwokatów niedogodności i straty czasu, tudzież w sprawie nieodpowiednich i nieodpowiednio pomieszczonych i wyposażonych sal rozpraw, oraz w sprawie nie należytego funkcyonowania oddziałów egzekucyjnych, a w szczególności organów wykonawczych i z przyjemnością też stwierdzić możemy, że poczynione przez nas uwagi w przeważnej części zostały uwzględnione i wskazane niedogodności uchylone.

Wskutek zażalenia kolegów na systematyczne pomijanie adwokatów przy ustanawianiu kuratorów dla nieobecnych, niewiadomych z miejsca pobytu, tudzież dla nieobjętych mas spadkowych, interesowanych przy wywłaszczeniach gruntów pod budowę kanału Odra-Wisła, zwrócił się Wydział do Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego z prośbą o wydanie odpowiednich zarządzeń.

Z powodu licznych zażaleń ze strony adwokatów, oraz publiczności na niedogodności i niebezpieczeństwo dla całości aktów, połączone z przesełaniem wyroków i uchwał sądowych do przepisywania c. k. Zakładowi karnemu w Wiśniczu, wnieśliśmy memoryał do c. k. Ministerstwa sprawiedliwości, na co otrzymaliśmy zapewnienie, że wszystkie te niedogodności usunięte zostaną, i że w szczególności wydanem zostanie zarządzenie, by akta dłużej jak tydzień w Wiśniczu nie pozostawały.

Ponieważ podnosiły się głosy i zażalenia, że w ostatnich czasach poczta ostatnia w Krakowie doręczaną bywa albo tuż przed godziną 6-tą wieczorem, albo nawet i później, kiedy personal kancelaryjny się już rozchodzi, a proceder taki łatwo może wywołać w kancelaryach adwokackich przeoczenia, a nadto daje dotkliwie się uczuć w tych wypadkach, w których ma zastosowanie krótki np. 3-dniowy termin prekluzyjny, przeto też Wydział zwrócił się do c. k. Urzędu pocztowego w Krakowie z prośbą o zarządzenie, by takie spóźnione posyłki pocztowe były doręczane dopiero w dniu następnym. Ze względu jednak na wyraźne postanowienia przepisów o doręczaniu pism sądowych przez pocztę, c. k. władze pocztowe życzeniu temu zadość uczynić nie mogły.

Wydane w ostatnich czasach zarządzenie, aby we wygotowaniach wyroków sądowych dla stron przeznaczonych nie pomieszczać wcale stanu faktycznego wywołało w kołach interesowanych wielkie a słuszne zaniepokojenie. Ponieważ zarządzenie to jest ustawie przeciwne i ponieważ pozbawia ono strony możności natychmiastowego skontrolowania ścisłości i dokładności zestawienia materyału faktycznego, na którym orzeczenie zostało oparte, a tem samem pozbawia także możności należytego zaczepienia wydanego wyroku, przeto też Wydział postanowił wystąpić z energiczniejszym przeciwko temu zarządzeniu protestem w formie wniesionego do c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości przedstawienia.

Instytucya obrońców w sprawach karnych pozbawiona należytej organizacyi, a przedewszystkiem dyscypliny domaga się jak najrychlejszej rewizyi. Braki te występują w szczególności najjaskrawiej przy tych obrońcach w sprawach karnych, którzy są równocześnie kandydatami adwokackimi. To też Wydział był zmuszony w kilku wypadkach przypomnieć, że uzyskanie prawa prowadzenia obron karnych w niczem nie może uszczuplać obowiązku kandydata adwokackiego odbywania całej wymaganej praktyki adwokackiej pod kierownictwem adwokata.

Walne Zgromadzenia Izby naszej odbywały się przez długie lata w dawnej sali Krakowskiej Rady miejskiej. Od czasu jednak wybudowania i urządzenia nowej sali dla posiedzeń Rady miejskiej, prezydyum Miasta odmawia wszelkim korporacyom a zatem i naszej Izbie użyczenia tej sali na posiedzenia naszych Walnych Zgromadzeń. Zmuszeni jesteśmy dlatego nasze Walne Zgromadzenia odbywać co roku gdzieindziej, a nie zawsze udaje się nam uzyskać na ten cel taką salę, którąby potrzebom i powadze Zgromadzeń naszej Izby w zupełności odpowiadała.

Ten dotkliwy brak większej sali potrzebnej nie tylko na Walne Zgromadzenia, ale także na wszelkie większe zebrania, jak też i różnorodne niedogodności lokalów przez nas wynajmowanych spowodowały Wydział do wzięcia pod rozwagę kwestyi, czy nie byłoby wskazanem, by także Izba nasza na

wzór Izby handlowej, Izby rękodzielników, Izby techników swój własny dom, swój własny dach nad głową posiadała. Z posiadaniem własnego domu zapewniającego odpowiednie i dogodne pomieszczenie biur Izby oraz Rady dyscyplinarnej, łączyłaby się także możność skoncentrowania w tym gmachu całego życia naszej palestry, oraz wszelkich stowarzyszeń z nią w związku pozostających. Stanowcze podjęcie i przeprowadzenie tej myśli zależnem jednak będzie od poprzedniego rozpatrzenia i rozwiązania różnych z tą sprawą złączonych trudności, a w szczególności trudności finansowych. Jako zasadnicze nasuwa się w tej kwestyi przedewszystkiem pytanie, czy dom taki miałby stać się własnością Izby, czy też byłoby raczej wskazanem, by on wprawdzie stanął siłami i funduszami Izby, ale jako własność Stowarzyszenia niesienia pomocy dla wdów i sierót po adwokatach. Być może, że po gruntownem rozpatrzeniu tych wszystkich ewentualności będziemy mogli przyjść przed najbliższe Walne Zgromadzenie z konkretniejszymi wnioskami.

Na tem miejscu dzielimy się z Szanownymi Kolegami wiadomością, że czynne i ruchliwe Stowarzyszenie kandydatów adwokackich w Krakowie urządziło w lokalu naszej Izby w roku ubiegłym cały szereg aktualnych i interesujących odczytów. Także rozwój tego kierunku pracy jest w wysokim stopniu zależnym od posiadania odpowiedniego własnego lokalu.

Kraków, 15 maja 1914.

Sekretarz: *Dr. Stec.*   Prezydent: *Dr. Koy.*

I.

WYKAZ

P. T. Kolegów, którzy w roku 1914 z urzędów ustępują, a w miejsce których mają nastąpić nowe wybory.

Ustępują:

1. Z Wydziału:

Prezydent:

Dr. Koy Michał w Krakowie.

I. Wiceprezydent:

Dr. Rosenblatt Józef w Krakowie.

II. Wiceprezydent:

Dr. Łazarski Stanisław w Krakowie.

Członkowie Wydziału:

Dr. Aronsohn Jakób w Podgórzu.
„ Bogusz Adam w Krakowie
„ Fischler Adolf „
„ Frühling Rudolf „
„ Jakubowski Faustyn „
„ Kwieciński Tadeusz „
Dr. Lachs Saul Rafał w Krakowie
„ Landy Ludwik „
„ Langrod Bernard „
„ Nadel Maksymilian „
„ Reich Samuel w Rzeszowie
„ Smolarski Kazimierz w Krakowie
„ Stec Jan „
„ Szalay Ludwik „
„ Tomik Stanisław „

Zastępcy członków Wydziału:

Dr. Armhaus Adolf w Krakowie
„ Gross Joachim „
„ Krókowski Konrad w Wadowicach
„ Schiff Dawid w Podgórzu
„ Stefański Tadeusz w Myślenicach

2. Z Rady dyscyplinarnej:

Prezydent:

Dr. Jakubowski Jan w Krakowie.

Zastępcy Prezydenta:

1. Dr. Maiss Ferdynand w Bochni.
2. Dr. Ader Leon w Krakowie.

Członkowie Rady:

Dr. Kosch Teodor w Krakowie
„ Marek Zygmunt „
„ Oberlaender Salomon w Podgórzu
„ Offner Józef w Tarnowie
„ Rattler Ludwik w Krakowie
„ Tilles Adolf „

Zastępcy członków:

Dr. Gabryelski Józef w Krakowie
„ Süsskind Dawid „
„ Zimmermann Juda „

Prokurator Izby:

Dr. Federowicz Tadeusz w Krakowie

Zastępcy Prokuratora:

Dr. Gertler Julian w Krakowie
„ Jakubowski Faustyn „

3. Delegaci przy c. k. Sądach powiat.:

Biała: Dr. Aronsohn Maurycy.
Bochnia: Dr. Maiss Ferdynand.
Chrzanów: Dr. Rieser Gerson Izrael.
Dębica: Dr. Friedberg Sydon.
Gorlice: Dr. Stern Maurycy.
Krosno: Dr. Czajkowski Feliks.
Leżajsk: Dr. Grychowski Wiktor.
Limanowa: Dr. Młodzik Karol.
Łańcut: Dr. Dymidowicz Henryk.
Mielec: Dr. Nowaczyński Stanisław.
Myślenice: Dr. Adelman Emil.
Oświęcim: Dr. Gąsiorowski Ludwik.
Podgórze: Dr. Feuereisen Izydor.
Nowy Targ: Dr. Geissler Ernest.
Tarnobrzeg: Dr. Reben Wilhelm.
Tyczyn: Dr. Sahanek Aleksander.
Żywiec: Dr. Bogdani Władysław.

II.

Pozostają w urzędowaniu:

1. Członkowie Rady dyscyplinarnej:

Dr. Krygowski Stanisław w Krakowie
„ Landau Ignacy „
„ Fischlowitz Leon „
„ Bednarski Tadeusz „
„ Landau Filip „
„ Olearski Bronisław „

2. Zastępcy członków Rady dyscyplin.:

Dr. Dziubczyński Franciszek w Krakowie
„ Lewandowski Karol „
„ Zakrzewski Tadeusz „

Ogólny Program

I-go Zjazdu adwokatów polskich we Lwowie

28. i 29. Czerwca 1914.

Komitet organizacyjny Zjazdu uchwalił na dwu ostatnich posiedzeniach z dnia 2. i 16. Kwietnia b. r. program Zjazdu w najogólniejszym zarysie, tudzież warunki uczestnictwa, a w szczególności wkładkę uczestnictwa. Uchwalenie takiego bodaj najogólniejszego zarysu już obecnie uznano za konieczne, chociażby dla tego, że bez tego niemożliwemby było oznaczenie wysokości wkładki uczestnictwa, która jak najrychlej powinna być podaną do ogólnej wiadomości.

Program poniżej ogłoszony należy tedy uważać jedynie jako najogólniejszy zarys, w którego ramach dopiero Komitet obszerniejszy, mający się zebrać we Lwowie 24. maja ustali ostateczny program szczegółowy, korzystając już z uwag, jakie do tego czasu nadejdą, czy to od Komitetów miejscowych, czy od Kół lub też poszczególnych Kolegów.

Dlatego Komitet organizacyjny zwraca się niniejszem do Komitetów miejscowych i do ogółu Kolegów z prośbą, ażeby ewentualne uwagi swoje i życzenia, odnoszące się do programu, zechcieli ze względu na krótkość czasu nadesłać jak najrychlej.

PROGRAM:

27. Czerwca (Sobota):

Zebranie towarzyskie celem zapoznania się o godz. 8 wieczór w sali Kasyna miejskiego (bufet płatny).

28. Czerwca (Niedziela):

o godz. 10-tej rano: Uroczyste posiedzenie inauguracyjne w wielkiej sali ratuszowej: (Otwarcie Zjazdu; przemówienia powitalne; wybór prezydyum; regulamin Zjazdu; wykład, względnie referat wstępny; rozkład prac Zjazdu);

o godz. 3½ popoł.: I. Posiedzenie plenarne Zjazdu w sali Instytutu technologicznego;

o godz. 7½ wieczór: Teatr (strój zwykły).

29. Czerwca (Poniedziałek):

o godz. 9 rano: II. Posiedzenie plenarne w sali instytutu technologicznego;

o godz. 4 popoł.: III. Posiedzenie plenarne i zamknięcie Zjazdu.

Obrady Zjazdu odbywać się będą na posiedzeniach plenarnych bez podziału na Sekcye, a jedynie z zachowaniem zasady koncentracyi, t. j. łączenia przedmiotów pokrewnych w grupy.

O ileby z pierwszych dwu posiedzeń wynikła konieczność wyboru komisyi lub sekcyi, celem przygotowania wniosków do uchwał ostatniego pełnego posiedzenia, komisye te (względnie sekcye) odbędą swoje posiedzenia pomiędzy ostatniemi posiedzeniami plenarnymi.

O godz. 8-mej wieczór: Wieczerza wspólna w wielkiej sali Kasyna miejskiego (strój wieczorowy).

Uwaga: Poza tym ogólnym programem przygotuje miejscowy Komitet gospodarczy wspólne zebrania i wycieczki w grupach, stosownie do życzenia i upodobania uczestników.

Karty uczestnictwa.

Wkładka uczestnictwa wynosi 30 koron (wraz z wstępem na bankiet i do teatru), a nadsyłać ją należy równocześnie ze zgłoszeniem uczestnictwa na ręce Sekretaryatu Zjazdu (Dr. Alfred Zgórski, Lwów ul. Pańska 4) najpóźniej po koniec Maja 1914.

Wczesne zgłoszenie uczestnictwa jest jednym z pierwszych warunków powodzenia Zjazdu, jak to już wskazano w odezwie Komitetu organizacyjnego, ogłoszonej w poprzednim N-rze czasopisma. Ponawiamy tedy prośbę o bezzwłoczne zgłaszanie uczestnictwa.

Karty uczestnictwa, Program Zjazdu i wszelkie referaty i druki zjazdowe otrzymają uczestnicy w miesiącu Czerwcu.

ZA KOMITET ORGANIZACYJNY:

Dr. A. Zgórski, sekretarz. *Dr. Dziędzielewicz,* przewodniczący.

Odpowiedź c. k. Ministerstwa sprawiedliwości na zażalenie Wydziału w sprawie przesyłania Zakładowi karnemu w Wiśniczu wyroków i uchwał do mundowania.

Zl. 7070/14

An

den Ausschuss der Advokatenkammer

in Krakau.

zu Z. 2317/13.

Die Eingabe des Ausschusses vom 20. Dezember vorigen Jahres hat das Justizministerium veranlasst, dem Oberlandesgerichts-Präsidium in Krakau die Unzukömmlichkeiten mitzuteilen, die sich nach den Wahrnehmungen von Kammermitgliedern bei der Herstellung gerichtlicher Schreibarbeiten durch Sträflinge der Strafanstalt in Wiśnicz ergeben haben.

Wie vom Oberlandesgerichts-Präsidium berichtet wurde, ist es richtig, dass in der Strafanstalt in Wiśnicz die Anhäufung der von den Gerichten eingesendeten Schreibarbeiten zeitweise zu einer grösseren Stockung in der Herstellung der Reinschriften geführt hat. Die Rückstände wurden aber bis zum Monate Dezember aufgearbeitet und haben sich seither nicht erneuert. Das Oberlandesgerichts - Präsidium hat zweckmässige Verfügungen getroffen, die volle Gewähr dafür bieten, dass die der Strafanstalt übertragenen Schreibarbeiten spätestens in einer Woche fertiggestellt werden und ohne Aufschub an die Gerichte gelangen. Dringliche Schreibarbeiten sind von der Abgabe an die Strafanstalt überhaupt ausgenommen.

Nach Ansicht des Oberlandesgerichts-Präsidiums kann auf die Unterstützung der gerichtlichen Schreibabteilungen durch die Strafanstalt Wiśnicz nicht verzichtet werden, weil ohne solche Unterstützung bei Erkrankungen von Maschinschreibern, Ausbesserung von Schreibmaschinen und anderen Störungen des Geschäftsganges der Eintritt von Stockungen in Schreibgeschäfte nicht zu vermeiden wäre.

Der Stand der Schreibgeschäfte in der genannten Strafanstalt wird durch Abforderung von Monatsausweisen überwacht.

Die in der Eingabe des Kammerausschusses bezeichneten Übelstände sind hienach behoben und es ist auch Versorge getroffen, dass sie sich nicht wiederholen.

Wien am 10. März 1914.

Für den Minister:
Podpis nieczytelny m. p.

Czcionkami Krakowskiej Drukarni Nakładowej w Krakowie, pod zarządem Adolfa Nowaka.